

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/1/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415210115
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1415210115.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: EOS KSI Česká republika, s.r.o., IČO: 25 117 483, Novodvorská 994, Praha - Braník, Česká republika, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: P. V., E. X, C., zastúpenému advokátom JUDr. Romanom Juríkom, Jazerná 19, Nové Zámky, o zaplatenie 771,41 eura s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 1.000 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, zo dňa 16.06.2016, č.k. 7C/315/2015-207, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 366,60 eura s príslušenstvom, z r u š u j e a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a na ďalšie konanie.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým zamietol vzájomnú žalobu žalovaného o priznanie finančného zadostučinenia v sume 1.000 eur, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi proti žalovanému v súvislosti s konaním o vzájomnej žalobe p r i z n á v a plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 366,60 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy 366,60 eura od 22.10.2012 do zaplatenia (výrok I.), žalobu vo zvyšnej časti istiny 404,81 eura spolu s príslušenstvom zamietol (výrok II.), zamietol vzájomnú žalobu žalovaného na priznanie finančného zadostučinenia vo výške 1.000 eur (výrok III.) a vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok IV).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 10.08.2015 domáhal zaplatenia sumy 771,41 eura s príslušenstvom titulom neuhradených splátok úveru za obdobie od 31.03.2012 do 31.11.2012. Právny predchodca žalobcu, spoločnosť Beneficial Finance, a.s., uzatvoril so žalovaným dňa 29.10.2007 Zmluvu o osobnom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 3.319,42 eura, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 91,64 eura, s počtom splátok 60. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2010 (ďalej len „Zmluva o postúpení zo dňa 30.11.2010“) právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, ktorá ku dňu postúpenia predstavovala sumu 1.707,41 eura. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s úhradou splátok úveru žalobca odstúpil od zmluvy o úvere, v dôsledku čoho si v konaní uplatnil voči žalovanému na zaplatenie len sumu 771,41 eura. V priebehu konania žalovaný písomným podaním zo dňa 27.01.2016 (č.l. 60) uplatnil voči žalobcovi

vzájomnú žalobu a s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, ktorú vecnú legitímáciu vyvodil zo Zmluvy o postúpení zo dňa 30.11.2010, uzavretej v súlade s ustanovením § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) medzi postupcom Beneficial Finance, a.s. a žalobcom ako postupníkom. Keďže postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 07.12.2010 a žalovaný po zmene veriteľa čiastočne žalobcovi plnil sumu 936 eur, súd prvej inštancie považoval tvrdenia žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za nedôvodné. Konajúci súd vyhodnotil za neopodstatnené i námietky žalovaného o neprijateľných zmluvných podmienkach (založených na ťažkej čitateľnosti Všeobecných obchodných podmienok (zrejme mal na mysli Obchodné podmienky zmluvy o osobnom úvere - pozn. odvolacieho súdu), tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Mal za to, že žalobca si neuplatnil žalobný nárok zo Všeobecných obchodných podmienok, ani z rozhodcovskej doložky, prípadne z iných podmienok namietaných žalovaným, a preto vznesené námietky nemali za následok neplatnosť ostatných zmluvných dojednaní. Podradiac záväzkový vzťah medzi stranami sporu pod ustanovenia Občianskeho zákonníka mal za to, že na tento treba aplikovať ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, keďže je to na prospech žalovaného ako spotrebiteľa (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V nadväznosti na to ustálil, že i námietku premlčania uplatnenú žalovaným je potrebné posúdiť podľa ustanovení § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobca doručil žalobu na súd prvej inštancie dňa 10.08.2015, za premlčaný považoval jeho nárok v sume 404,81 eura, zodpovedajúci časti nezaplatenej splátky úveru za mesiac marec 2012 v sume 38,21 eura a splátkam za mesiace apríl, máj, jún a júl 2012, každá v sume á 91,65 eura; žalovaného preto zaviazal na zaplatenie istiny v sume 366,60 eura a jeho žalobu v časti zaplatenia sumy 404,81 eura spolu s príslušenstvom zamietol.

4. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi spolu s istinou i úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, počnúc odo dňa 22.10.2012, nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania s platením jednotlivých splátok úveru počnúc odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti.

5. Súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu žalovaného, ktorou sa domáhal zaplatenia finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur. Mal za to, že žalovaný ako spotrebiteľ úver poskytnutý mu právnym predchodcom žalobcu použil pre svoju osobnú potrebu, spotreboval ho, pričom to bol práve on, čo porušil nielen zmluvnú, ale i morálnu povinnosť vrátiť žalobcovi (ako súčasnému veriteľovi) zapožičané finančné prostriedky. Navyiac, žalovaný dostatočným spôsobom neodôvodnil akú ujmu, vyžadujúcu satisfakciu, utrpel, objektívne nepreukázal žiadne porušenie jeho práv, príp. utrpenie, z dôvodu ktorého považoval jeho požiadavku na priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. za nedôvodnú. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že žalobca pri poskytovaní služby konal v súlade s dobrými mravmi a zžitými tradíciami, v snahe predísť trovám konania nepoužil voči žalovanému žiadnu lešť alebo vyhrážku, iba mu oznámil stav, v akom sa jeho vec nachádza, a teda nevybočil z pravidiel morálky, keď dodržal čestnosť, zvyklosť a zaužívanú prax.

6. Súd prvej inštancie si s poukazom na § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) vyhradil rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie, ktoré podľa obsahu smerovalo proti výroku, ktorým konajúci súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 366,60 eura s príslušenstvom (výrok I.) a proti výroku, ktorým súd zamietol vzájomnú žalobu žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur (výrok III.); rozsudok v napadnutých častiach žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d) a f) O.s.p. Súdu prvej inštancie vytykal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko v ňom nedal odpoveď na podstatné námietky týkajúce sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, neprijateľných zmluvných podmienok, ako i nekalých obchodných praktík žalobcu. V priebehu konania poukázal na existenciu dvoch zmlúv o postúpení pohľadávok, a to zo dňa 24.11.2008 a zo dňa 30.11.2010, ktorá okolnosť spochybňovala zmenu v osobe veriteľa. I napriek tomu sa konajúci súd bez ďalšieho stotožnil s tvrdením žalobcu, že k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému došlo na

základe Zmluvy o postúpení zo dňa 30.11.2010. V odôvodnení rozsudku konajúci súd ďalej konštatoval, že mu pôvodný veriteľ postúpenie pohľadávky oznámil listom zo dňa 07.12.2010, ktoré oznámenie však žalovaný neprevzal a o postúpení pohľadávky na žalobcu sa dozvedel až v roku 2012. Súd prvej inštancie tak nesprávne vyvodil vedomosť žalovaného o postúpení pohľadávky z nepriamych dôkazov založených na úhrade splátok úveru v určitom období v prospech žalobcu. Žalovaný realizoval úhradu týchto splátok nielen z dôvodu zániku pôvodného veriteľa bez právneho nástupcu, ale i z donútenia zo strany žalobcu. Jeho konanie označil za rozporné s dobrými mravmi a s požiadavkami odbornej starostlivosti, napíňajúce znaky agresívnej nekalkej obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 1, 2 a 4 a prílohy č. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. I napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur. Žalovaný preukázal, že ho žalobca obťažoval výhražnými telefonátmi, listami a ľst'ou sa ho snažil donútiť uzavrieť zjavne nevýhodnú dohodu o uznaní dlhu, čím sa dopustil rozsiahlych nekalých obchodných praktík; navyiac, tieto museli byť súdu známe z jeho úradnej činnosti. Konajúci súd však nesprávne uzavrel, že žalovaný nepreukázal existenciu ujmy, utrpenia alebo porušenie objektívneho práva zo strany žalobcu. Účelom relutárnej satisfakcie vo všeobecnosti je poskytnúť satisfakciu nielen jednotlivcovi, ale sankcionovať škodcu a odradiť diskriminujúcu osobu a jej možných nasledovníkov do budúcnosti od nekalého konania, ktorú skutočnosť konštatoval Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí zo dňa 07.10.2009, sp. zn. 30Cdo 4431/2007, ako aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 28.10.2013, sp. zn. 20Co/96/2013/ a zo dňa 28.11.2013, sp. zn. 21Co/20/2013. Zamietnutím vzájomnej žaloby súd prvej inštancie tak ponechal bez povšimnutia nekalé obchodné praktiky žalobcu.

8. Žalovaný vytkol konajúcemu súdu i to, že sa nezaoberal jeho námietkami o neprijateľných zmluvných podmienkach nachádzajúcich sa v zmluve o úvere, a to najmä pokiaľ išlo o spôsob formálneho vyjadrenia zmluvných dojednaní; tie boli napísané malým a len ťažko čitateľným písmom. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pritom v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 320/2013, odobril právny názor súdov nižšej inštancie, že spotrebiteľská zmluva z roku 2009 napísaná malým, prakticky nečitateľným písmom, je absolútne neplatná, pretože použitie takého typu písma treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Konajúci súd tak nesprávne priznal žalobcovi plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy.

9. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. Podľa neho sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal s otázkou právomoci, aktívnej vecnej legitímácie, s namietanými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, požadovaným primeraným finančným zadosťučinením a následne vec skutkovo a právne posúdil v súlade s platnými právnymi predpismi. V súvislosti s námietkou žalovaného o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie žalobca opätovne poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/2001, ako aj Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 8Co/564/2015 a Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013. Mal za to, že zmena v osobe veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nezasahuje do právneho postavenia žalovaného, ktorý tým nie je na svojich právach nijako dotknutý.

10. Odvolací súd s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) účinného od 01.07.2016, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti výroku, ktorým súd žalobe vyhovel (výrok I.) je dôvodné a proti výroku, ktorým zamietol vzájomnú žalobu žalovaného (výrok III.), dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.05.2018 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.)

11. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu v sume 366,60 eura s príslušenstvom na tom skutkovom a právnom základe, že žalovaný ako spotrebiteľ uzavrel dňa 29.10.2007 s právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom Zmluvu o osobnom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu spoločnosť Beneficial Finance a.s. poskytla úver v sume 3.319,42 eura. Žalovaný sa zaviazal splatiť predmetný úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške á 91,64 eura, v počte splátok 60. Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka považoval zmluvu o úvere za zmluvu spotrebiteľskú a v nadväznosti na to posudzoval právny vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. V tomto smere jeho postupu a právneho záveru nemožno nič vytknúť. Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky

právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (k tomu rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 21.04.2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Následne súd prvej inštancie ustálil, že právny predchodca žalobcu ako postupca postúpil Zmluvou o postúpení zo dňa 30.11.2010 pohľadávku voči žalovanému na žalobcu ako postupníka, keď postúpenie pohľadávky oznámil žalovanému listom zo dňa 07.12.2010. Okolnosť doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému konajúci súd vyvodil z realizácie úhrady splátok úveru na účet žalobcu žalovaným v celkovej sume 936 eur do 12.08.2011 a následne uzavrel, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, ktorý záver žalovaný namietal v odvolaní ako nesprávny.

12. Treba prisvedčiť argumentácii žalovaného, že v odôvodnení rozsudku sa konajúci súd nezaoberal existenciou zmluvy o postúpení zo dňa 24.11.2008, ktorej prvú a poslednú stranu založil žalovaný do súdneho spisu (č.l. 84 - 85), pričom bez ďalšieho uzavrel, že k postúpeniu pohľadávky došlo na základe Zmluvy o postúpení zo dňa 30.11.2010. Rovnako žalovaný opodstatnene poukazoval na absenciu dôkazu preukazujúceho oznámenie postúpenia pohľadávky listom zo dňa 07.12.2010, ktorý sa v súdnom spise nenachádza. V tomto smere konajúci súd nepravdivo informoval právneho zástupcu žalovaného na súdnom pojednávaní dňa 06.06.2016 (č.l. 190 - 193), že žalobca založil do súdneho spisu (na č.l. 20) podací hárok preukazujúci doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07.12.2010 žalovanému; z dátumu jeho podania na poštovú prepravu (dňa 15.10.2012) nemožno vyvodiť jeho vzťah k oznámeniu postúpenia pohľadávky zo dňa 07.12.2010, ale k odstúpeniu od zmluvy zo dňa 11.10.2012. Opísaný nedostatok v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie podľa mienky odvolacieho súdu však nemá za následok nesprávnosť jeho právneho záveru o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu. Tá vyplýva zo Zmluvy o postúpení zo dňa 30.11.2010 a prílohy č. 1, obsahujúcej špecifikáciu pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovanému. Žalovaný preukázateľne obdržal predmetnú zmluvu spolu s prílohou č. 1, ako i oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 07.12.2010 spolu so žalobou a výzvou, aby sa k nej vyjadril (č.l. 31); nedostatok písomného oznámenia postúpenia pohľadávky, resp. predloženia Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30.11.2010 bol tým zhojený. Pokiaľ sa žalovaný odvolával na zmluvu o postúpení zo dňa 24.11.2008, odvolací súd zistil, že do súdneho spisu založil len jej prvú a poslednú stranu (č.l. 84 - 85). Z takto predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky nebolo možné vyvodiť akékoľvek postúpenie pohľadávky pôvodného veriteľa, spoločnosti Beneficial Finance a.s., voči žalovanému na žalobcu.

13. S poukazom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že žalobca sa v dôsledku Zmluvy o postúpení zo dňa 30.11.2010 stal veriteľom pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere voči žalovanému, v špecifikovanom rozsahu. Žalovaný preto nedôvodne spochybňoval jeho aktívnu vecnú legitimáciu v spore.

14. Následne súd prvej inštancie posudzoval dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu a dospel k záveru, že žalovaný porušil svoje povinnosti, keď nevrátil žalobcovi zapožičané finančné prostriedky v celkovej sume 771,41 eura, z ktorých, so zreteľom na uplatnenú námietku premičania, považoval za premičané podľa § 101 Občianskeho zákonníka splátky úveru za mesiace marec až júl 2012, v celkovej sume 404,81 eura a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 366,60 eura titulom neuhradených splátok úveru za mesiace august až november 2012. S týmito skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorých správnosť napádal žalovaný v odvolaní s poukazom na § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., nemožno súhlasiť.

15. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.), t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. (§ 132 O.s.p.), keďže súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej

vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 a § 205 C.s.p. (§ 133 až § 135 O.s.p.).

16. Konajúci súd síce vykonal dokazovanie a oboznámil sa s odstúpením žalobcu od zmluvy o úvere zo dňa 11.10.2012 (č.l. 18 - 19), tento právny úkon však nijako skutkovo neposúdil a nevyhodnotil ho z hľadiska jeho právnych účinkov a dopadu na existujúci záväzkový vzťah, vyplývajúci zo zmluvy o úvere. Odstúpenie od zmluvy o úvere bolo pritom žalovanému riadne oznámené, ktorá skutočnosť vyplýva z podacieho hárku Českej pošty zo dňa 15.10.2012 (č.l. 20). Na existenciu odstúpenia od zmluvy o úvere poukazoval i žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 25.01.2016 (č.l. 53 - 57). Konajúci súd sa v nadväznosti na to nevyrovnal s námietkou žalovaného o neplatnosti žalobcovho odstúpenia od zmluvy o úvere (viď vyjadrenie žalovaného zo dňa 27.01.2016 na č.l. 62) a priznal žalobcovi plnenie, s prihliadnutím na námietku premlčania podľa § 101 Občianskeho zákonníka, titulom neuhradených splátok úveru. Vychádzajúc z týchto skutočností možno prisvedčiť žalovanému, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na zatiaľ neúplných, a tým nesprávnych skutkových zisteniach.

17. Podľa § 48 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

18. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

19. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

20. Odstúpenie od zmluvy v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka má za následok zrušenie zmluvy s účinkami od začiatku, t.j. ex tunc. Týmto právnym úkonom zanikajú práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvného vzťahu a nastupuje právny režim podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ktorý je špeciálnou úpravou bezdôvodného obohatenia vo vzťahu ku zrušenej zmluve. Dôsledkom plnenia zo zrušenej zmluvy je potom povinnosť jej účastníkov vrátiť si navzájom všetko, čo plnením z takejto zmluvy nadobudli.

21. S poukazom na vyššie uvedené, tým, že súd prvej inštancie neprihliadal na odstúpenie žalobcu od zmluvy o úvere zo dňa 11.10.2012, nevyhodnotil jeho právny úkon z hľadiska jeho dopadu na zmluvný vzťah, založil svoje rozhodnutie o priznaní sumy 366,60 eura na nesprávnych skutkových zisteniach a následne vec nesprávne právne posúdil. Keďže uvedené nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 366,60 eura spolu s príslušenstvom podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. V ňom bude úlohou súdu prvej inštancie posúdiť odstúpenie žalobcu od zmluvy o úvere zo dňa 11.10.2012 (č.l. 18 - 19), vrátane námietky žalovaného o jeho neplatnosti (č.l. 62), z hľadiska právnych účinkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (možná aplikácia § 457 Občianskeho zákonníka v spojení s § 48 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). V závislosti od výsledku posúdenia platnosti právneho úkonu žalobcu spočívajúceho v odstúpení od zmluvy o úvere, vyhodnotí súd prvej inštancie dôvodnosť nároku žalobcu, a to i so zreteľom na uplatnenú námietku premlčania. Súd prvej inštancie nové rozhodnutie vo veci samej odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby odôvodnenie rozsudku obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

22. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.).

23. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že za neopodstatnenú považoval argumentáciu žalovaného, podľa ktorej sa súd prvej inštancie nezaoberal vytykanými neprijateľnými zmluvnými podmienkami (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (strana 6) je zrejmé, že konajúci súd vykonal dokazovanie zmluvou o úvere, vrátane Obchodných podmienok zmluvy o úvere, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy a žalovaným vznesené námietky o neprijateľných zmluvných

podmienkach, obsiahnutých práve v Obchodných podmienkach zmluvy o úvere, vyhodnotil za právne irelevantné, nespôsobiace neplatnosť ostatných zmluvných dojednaní, na podklade ktorých si žalobca uplatňoval žalobný nárok. Súd prvej inštancie pokladal prípadnú existenciu neprijateľných zmluvných podmienok za bez právneho významu so zreteľom na nároky uplatnené v spore. Je teda zrejmé, že námietky žalovaného ohľadne neprijateľných zmluvných podmienok neostali súdom prvej inštancie bez povšimnutia. Pokiaľ žalovaný namietal formálnu stránku zmluvy o úvere a Obchodných podmienok zmluvy o úvere, najmä použitie malého a ťažko čitateľného písma, tento nedostatok sa týkal len textu Obchodných podmienok zmluvy o úvere, a nie zmluvy samotnej. Treba prisvedčiť žalovanému, že veľkosť použitého písma v nich je minimálna, jednotlivé body sú bez potrebných odsekov, čo spôsobuje ťažkú orientáciu a nečitateľnosť jednotlivých ustanovení; túto okolnosť vyhodnotil najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 320/2013, za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Avšak, ani existencia predmetných neprijateľných zmluvných podmienok v Obchodných podmienkach zmluvy o úvere nemala za následok neplatnosť zmluvy o úvere (v jej celosti), nakoľko text zmluvy je dobre čitateľný, použité písmo je primeranej veľkosti a medzi jednotlivými jej bodmi sú zachované primerané odseky umožňujúce dobrú orientáciu v texte.

24. Žalovaný odvolaním napadol i výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur s odôvodnením, že žalovaný nepreukázal existenciu ujmy, ani porušenie objektívneho práva zo strany žalobcu. Preskúmaním tejto časti napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti vzájomnej žaloby a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správny právny záver o nepreukázaní predpokladov pre priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. žalovanému. Žalovaný tento nárok vyvodzoval zo šikanózneho správania žalobcu, ktorý ho mal telefonicky, formou smsiek, ako aj písomne donútiť podpísať dohodu o uznaní dlhu.

25. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

26. Z hypotézy citovanej právnej normy v časti, v ktorej priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (t.j. zákonom č. 250/2007 Z.z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje, ak dodávateľ porušil svoje povinnosti, keďže z citovanej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení svojich práv úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia.

27. Žalovaný, v postavení spotrebiteľa, sa v prejednávanej veci nedomáhal voči žalobcovi ako dodávateľovi žiadnych práv titulom uzavretej zmluvy o úvere, v dôsledku ktorej skutočnosti nemohol byť pri (ne)uplatnení žiadnych nárokov v konaní úspešný. Z týchto dôvodov mu s poukazom na vyššie citované ustanovenie zákona č. 250/2007 Z.z. nevzniklo právo na priznanie finančného zadosťučinenia. Námietky žalovaného, v ktorých poukázal na existenciu nekalých obchodných praktík žalobcu, nie sú pre posúdenie nároku na finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. relevantné, keď jediným dôvodom pre vyhovieť vzájomnej žalobe je miera úspechu žalovaného pri realizácii jeho práv alebo povinností vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Z tohto dôvodu odvolací súd považoval za neopodstatnený poukaz žalovaného na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 07.10.2009, sp. zn. 30Cdo 4431/2007 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.10.2013, sp.

zn. 20Co/96/2013 a zo dňa sp. zn. 21Co/20/2013; navyiac, tieto rozhodnutia vychádzali z odlišného skutkového a právneho stavu. Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí zo dňa 07.10.2009, sp. zn. 30Cdo 4431/2007, posudzoval nárok žalobcu uplatnený titulom zásahu do jeho osobnostných práv, kým v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.10.2013, sp. zn. 20Co/96/2013, súd prejednával nárok žalobkyne, ktorá si ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie práv voči spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. ako dodávateľovi podľa osobitného predpisu (došlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku právoplatným rozsudkom okresného súdu - pozn. odvolacieho súdu). A napokon, predmetom konania na Krajskom súde v Prešove, vedeného pod sp. zn. 21Co/20/2013, bol nárok žalobkyne ako spotrebiteľky na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, spoločnosťou Provident Financial, s.r.o., a z toho vyplývajúci nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

28. S poukazom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný neuviedol v odvolaní žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho vzájomnú žalobu na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur, keď ním uvádzané tvrdenia nepovažoval za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého výroku rozsudku, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol vzájomnú žalobu žalovaného na priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

29. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k vzájomnej žalobe podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní o vzájomnej žalobe úspech, nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu; o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).